

Památka mučedníků a svědků Páně a Památka zesnulých
1. a 2. listopadu 2026

Biblická čtení:

List Židům 13, 14: Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.

1List Korintským 13, 4-7: Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

Jan 10, 27-30: Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrve. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všecky, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. Já a Otec jsme jedno."

V těchto dnech zalétáme v duchu do minulosti a vzpomínáme na své blízké, kteří už od nás odešli. Vybavuje se nám v mysli, co jsme společně prožili, čím pro nás byli, co pro nás udělali. Vzpomínáme na to dobré a zraňující myšlenky se nám, myslím, z hlav a srdcí vytrácejí. Odpustili jsme jim a sobě snad také. Tohle nás učí křesťanská víra. Přišli jsme jim potichu poděkovat. A děkujeme za ně Pánu Bohu, protože víme, že on, náš Bůh Otec, nám dal tyto lidi za blízké a nejbližší. Nejednou to bývá tak, že teprve po odchodu blízkého člověka si začínáme lépe a důkladněji uvědomovat, co pro nás znamenal.
Z téhle všeobecné zkušenosti bychom si měli odvodit závěry pro společenství, ve kterých nyní žijeme, která ještě trvají. Mělo by nám to ukázat, jakou mají cenu, aby nám to pomohlo v nich s vděčností žít.
Při vzpomínce na zesnulé, při myšlence na konec jejich pozemské poutě, měli bychom myslet i na svůj vlastní konec. Tak jako se zavřela jejich kniha života, tak se jednou zavře i ta naše, a nikdo neví, kdy. Neměli bychom před tím poznáním utíkat, i když se to může zdát nepříjemné. Může – a má! – nás to naučit životní moudrosti, abychom dávali svému životu lepší a krásnější obsah. Právě proto, že **zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.**
Mnozí a možná většina lidí se chová jako by toho města nebylo, a tak jej ani nevyhlížejí. Vyhlížet ovšem neznamená každé ráno vyjít před dům a hledět do dálky. Také příměr města je symbolem, vyjadřujícím novou lidskou existenci. Neumíme si ji představit, ale věříme, že je. Vyhlížet znamená snažit se žít podle určitého návodu. Tento návod pro smysluplný a naplněný život se má řídit láskou. **Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.**
Možná už nyní se díváme na některá období svého života, na to, čím jsme naplňovali svůj život s odstupem, s nadhledem. Jednou se budeme takhle dívat na celý svůj život. Nakonec ho zhodnotí náš Stvořitel, Otec a Pán. Náš Soudce i Vykupitel. Naši drazí zesnulí s námi v tomto světě žili a věříme, že obstáli – a my Pánu Bohu děkujeme za

všechno dobré, pozitivní, velké a cenné, co vytvořili z Božích darů, které obdrželi od Pána Boha. Ale musíme realisticky říct, že o trvalém zachování památky někoho z lidí mluvit nemůžeme. Naše naděje je v něčem jiném: v tom, že každý z nás, i každý náš milý, co už od nás odešel, má své pevné místo v Boží laskavé náruči. Platí slova, která řekl Pán Ježíš jako dobrý Pastýř: **Nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky.**
Smrt zakončila zemský úsek života našich zesnulých, jako jednou zakončí i úsek života na zemi každého z nás. To je ale pohled na smrt jen z jedné strany.
Uvedu to na příkladu: Nejbližší nebeské těleso, Měsíc, vidíme jen z jedné strany, z té, která je obrácena směrem k nám. Tu druhou, odvrácenou stranu nevidíme. Teprve nedávno jsme se mohli podívat i na tu druhou, odkloněnou stranu Měsíce, i když jen nepřímo. Podobně je to s pohledem na smrt, Pán Bůh nám ve svém slovu a ve zvěsti Pána Ježíše Krista umožnil vidět, alespoň nepřímo, i tu od nás odkloněnou stránku smrti, jak vypadá smrt z pohledu věčnosti. Nám se sice jeví smrt jako konec, ze strany věčnosti se smrt jeví jako začátek něčeho nového. Vzkříšení Ježíše Krista je nadějí, které se přidržujme. Držme se jí při vzpomínce na zesnulé i při našem odcházení.